

Şok! Şok! Şok!

Şok! Şok! Şok!

Son zamanlar televiziya verilişlərində, qəzet və jurnallarda, o cümlədən digər kütləvi informasiya vasitələrində bu sözlərə tez-tez rast gəlirik... Bəzən diqqət çəkmək məqsədilə deyilən bu kəlmələr insanlarda həqiqətən maraq yaradır.

Hərdən də insanı çox qərribə bir heyrət bürüyür bu tükürpədicilik sözləri eşidəndə... Hamıya maraqlıdır ki, görəsən nə baş verib? Kimdən və nədən söhbət gedir? Kimin inəyi qanad götürüb uçur, şahlıq quşu kimin başına qonub. Hansı anlar şok yaradacaq? Görəsən niyə insanlar şoka düşməyə bu qədər meyillidirlər? Bu kütləvi informasiya vasitələri insanları şoka salmaqda bu qədərmi maraqlıdırlar? Şoka düşmək yaxşıdır mı?

Gəlin bir anlıq sonunda nida qoyulan və xüsusi pafosla deyilən bu "şok!" kəlməsinin mənasına diqqət yetirək. Şok -tibbi termin olub ağır ruhi sarsıntı və ya bədənin ağır zədələnməsi nəticəsində orqanizm funksiyalarının ümumi pozuluşu deməkdir... Şok halı insanlarda bir gün, bəzən həftələrlə, hətta illərlə davam edə bilər. Bu xəstənin yaxın adamları da onun ayılmasını və ayıldıqdan sonra da əvvəlki halına qayıdıb qayıtmamasından nıgaran olurlar... Onun yanında keşik çəkərək həsrətlə gözlərini nə vaxt açacağını gözləyirlər... Hə, budur şok... Göründüyü kimi heç də yaxşı bir şey deyil... Bəs niyə insanlar bu pis vəziyyətə düşmək istəyirlər axı? Qeyd olunduğu kimi şok anı insanlarda günlər və həftələr, hətta aylarla davam edən bir prosesdir. Bəlkə kütləvi informasiya vasitələri öz yorucu və maraqsız olan verilişlərini bu yolla baxımlı etmək istəyirlər? Camaatı şoka salıb gözlərini qapamaq istəyirlər ki, onların qüsurlarını görməyək... İndi siz deyiniz, kim şoka düşmək istəyir???

Baxın, mən də istifadə edəcəm bu kəlmələrdən...

Şok! Şok! Şok! Bu yazımı oxuyanda şoka düşəcəksiniz... (Bəlkə bu sözlərə görə yazımı oxuduz...)

Alilərin alisi - BDU

Bu gün Azərbaycanda ilk ali məktəb, Cümhuriyyət yadigarı, alilərin alisi - Bakı Dövlət Universitetinin yaranma günüdür. Mən də bir BDU məzununu olaraq ona bir yazı həsr etməyi qərara aldım... Daha doğrusu içimdən gəldi.

Tələbəklik... Bu söz vaxtilə mənə çox əlçatmaz, fəth olunması çox çətin bir zirvə kimi görünürdü. Çoxları bir gün, hətta bir an belə bu zirvədə olmaq üçün büt

tün həyatını qurban verirdi. Amma həyatın qərribə işləri var... Bir çox dəyər mövcuddur ki, onu pul-la satın almaq mümkün deyil.

Mən də min bir arzuyla, azacıq qorxu və təlaşla bu zirvəni fəth etməyi qərarlaşdırdım. Bu yolda çox əziyyət çəkdim. Ailənin ilki idim. Birinci olmaq çox çətin və məsuliyyətlidir. Bütün nəzərlər mənə dikilmiş, bütün ümidlər mənə üstümdə köklənmişdi. Hər şey məndən asılı idi. İmtahan yaxınlaşırdı... Çox imtahanlar vermiş, bir çox olimpiada və yarışlarda iştirak etmişdim. Demək istəyirəm ki, bu müdhiş kəlmə mənə tanış idi. Amma bu dəfəki imtahan tam fərqli olacaqdı... Bu mənim gələcək həyatımı istiqamətləndirəcək, müqəddaratımı həll edəcək bir imtahan idi... Hamı mənə maraqlanırdı, bütün söhbətlər sonra mənim üzərimə gəlirdi. Abituriyent jurnalının son sayında ixtisaslar dərc olunmuşdu... BDU-Tarix! 25 nəfər ödənişli, 25 nəfər ödənişsiz yer vardı... Deməli mən ödənişsiz əsaslarla oxumaq üçün Azərbaycan üzrə 25 nəfərdən biri olmalı idim... Bacaracağamı? - deyə elə hey fikirləşirdim... Birinci onu yazıb sonra digər fakültələri də yazdım nə olar deyər... Amma mən tarixi istəyirdim axı... Bu ölkəmiz üçün daha vacib idi... Həm də bu istəyi mənə ustadım yaratmışdı... (Hazırlıq müəllimim Şamil müəllim)

Dayanmadan çalışdım... İmtahan oldu...

Çox şükürlər olsun ki, o zirvəyə qalxmaq mənə də nəsib oldu... Həm də istədiyim zirvəyə... BDU adlı zirvəyə... Bu vaxta qədər haqqında çox eşitdiyim və yalnız xəyalımda canlandırıdığım, ən əsası Məhəmməd Əmin yadigarı BDU çox sevdiyim Tarix fakültəsi ilə birlikdə mənə xəyal kimi gələrdi hər zaman... İndi onun həyatında idim... İnanı bilmirdim gözlərimə... Bu xəyaldır, yoxsa xəyalqarışıq həqiqət?

Bu yolda çox çətinlik çəksəm də dəyərdi...

Dərslər... ardınca imtahanlar... Səsli-küylü imtahan zalları, qiymət alanda həyəcan və təlaşımız, gözəl xatirələrlə xatırlayacağımız gəzintilər və s. bir-birini əvəz edirdi... Günlər keçirdi... Heç özümüz də bu sürəti hiss etmirdik... Bir də gördük son pillədəyik... Diplom müdafiəsi idi. Son imtahan... Kimlər yox idi, İlahi! Elmlər Akademiyasının professorları, BDU-nun tələbə və müəllim heyəti... Mən də həyəcanlı... İlk olaraq mənim adım çəkildi... Ürəyimin döyüntüsünü özüm eşidirdim sanki... Jurnalda adım son idi deyə imtahanlarımız zamanı sona qalmaqda adət etdiyim halda indi niyə ilk mən???

Sən demə mənim diplom işim Azərbaycan Tarixindən olduğundan mənim adım birinci çəkilmiş... Tribunaya yaxınlaşdım... Səsim titrəyirdi... Dayanmadan danışdım. Həyəcanımı hiss edib iri eynəkli professor-

lardan biri nitqimi kəsdi... Sualları yağdırdılar... Mən də cavablandırdım... "Bilirsənmiş ki? Daha niyə səsin titrəyir ki? Adam bilməyəndə həyəcanlanır" - dedilər... "5" aldım... sevindim ki, 5 illik tələbəliyimin bəhrəsini alım... Amma sevincdən çox kədər vardı qəlbimdə... Bu "5"-ə görəmi çalışırdım 5 il ərzində... O "5"-i istəyirdim... Tələbəliyimi versinlər mənə... Tələbə biletimi diploma dəyişdirdim... Amma əlimizdə deyil ki... Evə gəldim divana çöküb hönkürdüm... Evlərimdə qaldığım qohumlarım başıma toplaşdı...

- Kəsilmisən?

-Yox, 5 aldım amma istəmirəm. Mən tələbəliyimi istəyirəm...

-Daha sənə heç sözümlə yoxdu...

İndi o vaxtdan 3 il keçib... BDU mənə çox şey verdi...

BDU mənə həyata real gözələ baxmağı öyrətdi...

BDU mənə əsl şəxsiyyətlərlə tanışlıq imkanı yaratdı...

BDU mənə yaxın dostlar, təmizqəlbli, qəlbi vətən eşqiylə döyünən dostlar bəxş etdi...

BDU mənə "Tarixçi adı verdi. Çox məsuliyyətli və şərəfli bir ad.

Məgər bütün bunlara görə dəyməzdimi???

İnsan həyatının qızıl dövrüdü tələbəklik... Elə bir dövrü ki, onu yaşadığın digər hisslərə bənzətmək olmur... İndi o günləri xatırlayanda məni qəhər bürüyür... Çox sevdiyim qrup yoldaşlarımdan ayrıldım və onlarla yalnız hər hansı möcüzə əsnasında, həyatımın hansısa dönəmində rastlaşacağımı düşünəndə birtəhər oluram. İndi vaxtilə bəyənədiyimiz, tənə etdiyimiz və "qurtarsaydıq canımız qurtardı" dediyimiz o günləri elə arzulayırdıq ki... Hətta vaxtilə şikayətləndiyimiz imkanı belə arzulayırdıq... 5 hissəli filmin finali çox qəmli oldu. Çünki sonda hamı ayrıldı... Sapsız muncuqlartək hərəməz bir tərəfə səpələndik... Bizi birləşdirən o sapsa BDU imiş məgər... Çəkdiyimiz bütün əzablara rəğmən yenə o günlərə qayıtmaq istəyir insan. Qayıdarmı ki, geriye? Axı o günlər tarixə dönüb artıq... Daşlaşmış, yalnız xatirələrimizdə canlı olan tarixə... O Tarix ki, Həyat tariximizə gözəl günlər yazdı... O Tarix ki, sözlər kifayət etmir bu illərin xatirələrini bölüşmək üçün...

Ey alilərin alisi Universitetim... Bəlkə də heç mənə xatırlamırsan da. Sən belə şeylərə öyrəncəli-sən axı... Gör neçə övladını həyata əsl insan kimi yetişdirib hazırlamışam...

Səndə gör neçə ali insan təhsil alıb. Mən onların heç zərrəsi də deyiləm... Amma bil ki, mən səni çox istəyirəm... Sənə çox sadıqəm... Bəlkə sən hiss etmir-sən, amma hər dəfə səni ziyarət edirəm... Hərdən qısqanıram da həyatında başqalarını görüb... Amma olsun... haçansa mənə də qısqanıblar yəqin...

